

Ziekes herfstdagboek 09 vanuit het bezette Lappersfortbos

De vorige dagboeken kan je nalezen op www.ggf.be bij oktober, november, december in 2008 & bij maart, mei en augustus 2009. Dagboeken Joke, ex-bezetster van het Brugse Lappersfortbos 2001-2002 op <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=58>
<http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=59>

HERFST

**Als het bos van het Lappersfort verdwijnt,
laten de bomen in Vlaanderen
hun bladeren tegelijk
vallen.**

Bruges la morte

**Als het bos van het Lappersfort weg is,
kan de industrie in Vlaanderen
weer opgelucht
ademen.**

Flandre la morte

Wally de Doncker, Lappersfort Poets Society, Powered by www.regiobrugge.be

zondag 20 september 2009, Wenen te sociaal centrum

....ik zet een voet in de gastenkamer: " slecht nieuws " flappen de woorden uit mijn mondhoek." slecht nieuws" : komt uit een tweede mond die aan de andere kant van de gastenkamer op de vensterbank zit;" maar jij eerst".

Wel euhm, stamel ik, ik heb wat geld verloren van de pot gisteren, ik stak het op de vloeiende volle glazen die de nacht ervoor passeerden. Maar wat jij?

Maar ik wist het al, hij is het internet gaan bezoeken; " de grondenruil bezette bos Brugge gaat niet door ". Ik zwijg. Stiekem wou ik geen hoop koesteren.

Natuurlijk, de kans dat de bomen konden blijven leven; onder het stof der ruimtelijke papieren, onder het stof der woorden en de financiële middelen, het stof blijft ruisen. Maar toch was de hoop groter als gedacht, alles begint opnieuw.

Het gaat me moeilijk de realiteit te aanvaarden. De realiteit der economie, welvaart en eigenbelang der groten, die zomaar levens omverwerpen. Wie kan ik zijn in deze grote wereld?

Maar toch, wat hebben we gedaan?

Gaan aankloppen met bosbezitters en GGF bij de eigenaar; gepraat, gediscussieerd. Discussies waarin onze taal langzaam andere vormen ging aannemen, een wereld betreden die eigenlijk niet de onze is, en zo hebben ze ons te grazen genomen. Zijn we werkelijk zo naïef geweest? Ja, Suez is verdikke slim, een stelletje pientere sluwe mannen in maatpak met alle middelen in de handen.

Voor een deel mensen hebben we een goed voorbeeld gegeven, we zijn de legale weg opgegaan, niet radicaal en maakten van compromissen, allemaal erg vreedzaam. We zijn in zee gesprongen, onbekend en de Vlaamse regering en de politici hebben ons er niet uitgehaald.

Drie bosbezitters en het GGF hebben ze in een glazen kooi gestoken " het is jullie verantwoordelijkheid, we hebben jullie namen, dus we kunnen doen met jullie wat we willen ". De financiële dreiging. Vergeet niet dat ze nog altijd 13 andere mensen uit 2002 onder dezelfde dreiging zetten. Wij hebben niet veel geld, is dat dan zo belangrijk?

Veel kritiek hebben we ontvangen, we hebben ons laten doen door Suez, het is misschien waar. Maar zoveel visies belemmeren het zicht. We zagen het meer als laatste kans, een laatste boskreet. (hoe het allemaal begon lees je onderaan)

En wat weten wij van al deze dossiers, de werkelijke gang van zaken? Alles is reeds vastgelegd en het kost fortuinen om deze plannen te veranderen. Waar zijn we mee bezig?

Laat het dan nog maar eens een bewijs zijn, waarom we ons distanciëren van deze bedrijven en politici. Laat het dan nog maar eens een bewijs zijn dat compromissen sluiten tussen naamloze aardeverdedigers en een grote multinational praktisch onmogelijk is. Laat het nog maar eens een bewijs zijn...

Zondag 18 oktober 2009

dag van de symboliek
 einde van de week van het bos
 contractuele einddatum en start opkuis
 de geldinzamelcampagne van Friends of the Earth goes Focustelevisie
 laatste poeziewandeling 2009 met de finish in het bezette bos

DE MORGEN komt langs op het goede uur van de ochtend. Ik volg niet echt, maar het lijkt wel een hartelijk gesprek. Er wordt gelachen, inwendige mopjes, een mening wordt geuit, de situatie is triest. Maar toch heeft het iets lachwekkends. Lachen we met onszelf, of met de wereld? Geen idee, maar lachen kan geen kwaad. De fotografe van de Morgen krijgt een klimles toegediend, om een paar kiekjes te trekken van bovenaf, wat een ervaring voor haar, ik zag haar nog afdalen, ze moest ook glimlachen.

Ik neem mijn accordeon in de hand en ga de zondagse markt op. Een beetje musiceren voor een beetje geld voor de pot, voor een beetje propaganda, voor de mensen. Maar het is altijd hetzelfde liedje als ik een plaatsje zoek, de marktkramers zien het niet zitten dat ik muziek speel. Neeschuddende hoofden zeggen me weer dat ik weg moet gaan, dat ik hun verkoop kwaad aandoe. En telkens probeer ik me er niet door te laten neerhalen, mij afvragend wat ik hier in godsnaam doe. Ik neem mijn plek in en speel. En meestal draaien ze bij, als de melodie de straat vult.

Wat voor soep gaan we maken vandaag? We gaan voor het psychologisch brouwsel. Eentje met een aroma, eentje met een wrange nasmaak. Een soep zonder knoflook, zonder patat, zonder groenten, zonder linzen, een soep van een prefab verpakt bos. Kom mensen, aanschouw het nog een keer, een laatste maal voordat we aan de afbraak beginnen. Waarom kom je vandaag je steun betuigen en loop je erna weer weg? Wat jammer wat jammer, gaat er door de hoofden. Nou, dat vind ik ook. Ze hebben niet van de soep geproefd, waarom zou je ook?

Vandaag komt bosverhalenverteller Don Fabulist www.donfabulist.be, dat maakt me blij, ik heb hem graag. Vele mensen komen vandaag. Zijn het toeristen? Zijn het solidaristen? Zijn het belangrijke types qua naam en status? Of komen ze kijken welk stukje bos ze willen kopen? En neem me de benaming van "ze" niet kwalijk, ik bedoel het niet verkeerd. Want het doet goed dat mensen komen, dat ze zeggen dat ze aan onze kant staan, maar

dat ze zelf zo niet leven kunnen. Zullen wij het wel doen, daar neem ik vrede mee, denk ik? Het rekeningnummer om 50 euro te storten voor de reddende aankoop van het bedreigde Lappersfortbos vind je op www.saveforest.be

Vandaag heb ik hoofdpijn, vanwaar deze druk in mijn brein? Is er genoeg koffie? We hebben niet genoeg tassen. Is er genoeg drinkwater? Wie geeft er een rondleiding en wie geeft de klimworkshops?

Vandaag moeten we sociaal zijn, maar ik voel me niet zo sociaal.

Morgenvroeg om 7uur in de ochtend komt de radio om sfeerbeelden weer te geven. Om de wereld te laten zien dat we al druk bezig zijn aan de opkuis. En ja, natuurlijk zullen we ze op hun wenken bedienen, want we moeten de media als vriend behouden, want van hun hangt de mening van het publiek af. En dat ligt me zwaar.

Wij, ik en de media? We kuisen op, dat moeten ze zien. Kunnen we het hier gewoon zo bij laten? Is er iemand die zich verzet? Kan dit zomaar? Afdruipen?

Het is al goed op weg naar de vroege vooravond en de mensen vertrekken weder naar hun huizen, naar hun kleine zekerheid. Maar weet je, het leven is niet zeker.

maandag 19 oktober 2009

Het is donker, het is al 10 uur in de ochtend en het is nog donker. De zon schijnt, maar het licht komt nauwelijks binnen, toch wringt ze zich tussen spleten en gaten door. Het licht tracht zijn weg tot binnen te zoeken tot ze me uiteindelijk bereikt. Verdorie, de radio's en de camera's zijn al gepasseerd en ik heb niet paraat gestaan. Het licht der dagen is zo kort geworden, ik zou nog bijna de indruk hebben me te willen haasten, maar sinds kort weiger ik me te haasten. Er is een neiging de dingen voor te willen lopen en zo verdwijnt alles wat rondom je gebeurt, onbewust passeert alles en dat is niet goed.

Vandaag wil ik naar boven. Er is een rij bomen grenzend aan het parkbos die mag blijven leven. Ook al zitten hier pracht van boomhutten in verzameld, toch help ik ze graag van hun gewicht af. Van wat we met eigen handen hebben opgebouwd. Deze creatieve, primitieve kleine huisjes. Het doet me wat.

(op dit eigenste moment, terwijl ik dit blad papier aan het bekladden ben bij kaarslicht, word ik afgeleid, ze zijn beneden aan het praten over de geesten van het bos....ik blijf afgeleid.....)

zaterdag 31 oktober 2009

zonder titel, zonder datum, zonder naam, zonder ...

Het lukt me niet uit de woorden te komen, is dit het laatste dagboek? Is het allemaal voorbij? Kunnen we het hier allemaal bij laten zonder slag of stoot?

hier is een gedicht van een bezetter die deze woorden heeft geschreven bij het begin van de bezetting, ik vind het wel mooi

afscheidsbrief

Aan de vogels die me 's morgens wakker zongen
vergast door de uitlaten, vaarwel!

Aan de eenden die de broodkruimels kregen:
vijvers leeggepompt, zij verdronken in beton, vaarwel!

Aan de bomen die hier eeuwig stonden,
ontworteld en versnipperd, vaarwel!

Afscheid genomen. Zie hem aankomen, de stenen woestijn
ik voel me leeg, verdwaald en verloren....mijn zijn.

Hij is overgevlogen, ons verraden en bedrogen. Maar toch sta ik hier
Alleen wel huilend, huilend op de stenen rivier.

Zieke

Historiek van een bezet vlaams bos in Brugge die scone...

Zonder gehoord of gezien te worden het bedreigde Lappersfort binnensluipen en in het donker, zonder licht de boomkruinen bezetten. Dat was het doel van een groep van zo'n twintigtal milieuactivisten toen ze 's avonds laat het bos in de Brugse zone Ten Briele naderden op 19 september 2008, ondertussen al zo'n een jaar geleden. Het lukte hen. En ze waren niet alleen. Een kleine groep lokale jeugd was al op eigen houtje begonnen boomhutten te bouwen op hun eigen manier, nadat ze een dikke twee weken eerder gealarmeerd werden door de overrompelende politiemacht die Ten Briele, de Vaartdijkstraat en de hele buurt omsingelden. Friese ruiters met prikkeldraad, helikopters, relwagens, oproerpolitie,... Drie shifts van 250 politieagenten. Burgemeester Patrick Moenaert van Brugge (CD&V) had kosten noch moeite gespaard om de bulldozers te escorteren die ongehinderd een strook van 1,5 ha Lappersfortbos moesten vrijmaken voor de kap van een rij statige populieren langs de Vaartdijkstraat. Voor een fietspad, meende de burgemeester. Een fietspad dat zo breed en versterkt is dat vrachtwagens er heen en weer over kunnen denderen? Ook over de aanleg van deze tweevaksbaan toonde een tiental activisten dat de zaak hen niet beviel door 's nachts stiekem door de politielinies te glippen en zich in de bomen vast te ketenen. Een dikke doorn in het oog van de politie, die de bezetting van de bomen vol ongeloof hoorde van de pers. Maar door de enorme politie-aanwezigheid duurde het natuurlijk niet lang voor ze de activisten uit de bomen hadden gehaald.

Maar waarom nu net al die commotie? Wie heeft er baat bij de kap van dit beruchte zonevreemde bos? En waarom is het blijkbaar zo belangrijk om dat bos te beschermen?

Laten we, om het allemaal wat beter te vatten, terugkeren naar het begin van deze eeuw. Dan leeft er in het kleine maar bekende stadje Brugge een groep jongeren die zich voor allerlei doelen inzet. Hun naam is Uitgezonderd. Ze doen acties voor dierenrechten, voor milieu, tegen racisme en zo verder. Op een dag komen ze te weten in een babbel met een bewoner van de Vaartdijkstraat, niet ver van het NMBS-station & de vesten rond de stad, dat er plannen bestaan om het bos dat daar ligt, omver te kappen. Het gebied is reeds gedeeltelijk ingekleurd als industriegebied en er hebben lang geleden ook al gebouwen gestaan. In de 19e eeuw had je er bijvoorbeeld het parkbos Ten Briele, natuurlijk met bijhorend kasteel, koetsiershuis en alles erop en eraan. De Eerste Wereldoorlog bracht de wapenfabrikant F.N. naar het gebied. De bosgrond maakte kennis met betonnen gaten die als bunkers en munitiedepots moesten gaan dienen. Er kwam zelfs een fabriekje op het door bomen omringde terrein. Dit Lappersfort zou geen dienst blijven doen tot het einde van de 20e eeuw. De munitie was al weg nog voor de Duisters Brugge bereikten. Na de tweede wereldoorlog werd overgegaan tot civiele productie, getuige daarvan BEP naast het bos dat aanvankelijk in breinaalden en roltrappen deed. In 1988 werd BEP ⁽¹⁾ opgekocht door industrie-gigant Fabricom. Het godverlaten gebied zat mee in de aankoop om er in de toekomst misschien iets mee te doen. In afwachting daarvan liet het enkele gebouwen in BPA ⁽²⁾ Ten Briele slopen en plantte rijen populieren. In de decennia dat Fabricom het gebied links heeft laten liggen, kregen de al aanwezige bomen en gewassen de kans om samen met nieuwe planten en dieren te groeien, te blijven groeien en de hele ruïne te overwoekeren tot je door het bos de bakstenen niet meer herkennen kon.

(1) Ondertussen is BEP zelfstandig.
(2) bijzonder plan van aanleg

En het plan om er iets mee te doen is er ondertussen, vertelt die buurtbewoner de jongeren van Uitgezonderd dus. De stad Brugge plant er op dat moment de bouw van een busstelplaats, parkings een

KMO-zone en een industrieterrein; te ontsluiten door een viervaksbaan richting Chartreuse, Novotel en NMBS-station. De zogenoemde zuidelijke ontsluiting. Het parkbos blijft bewaard. Rondom rond komt een cirkel van beton en asfalt. Om en bij is dat gehele bos zo'n 18ha groot. Dat willen ze wel eens in het echt zien. Wanneer ze er in het voorjaar van 2001 rondlopen, besluiten ze dat ze alles op alles moeten zetten om Fabricom en het stadsbestuur van hun plannen af te brengen. Petities, flyeracties, fietsactiviteiten, betogingen,... Maar Moenaert luistert niet en Fabricom is doof.

Wat kunnen ze nog meer proberen? De jongeren hebben al veel gereisd en sommigen van hen zijn al wel eens bij bosbezettingen te gast geweest in het buitenland. Ze besluiten dat een bosbezetting de enige manier kan zijn om het bos nog te redden en beginnen boomhutten te bouwen. Anderen bouwen hutten op de grond of trekken de bestaande bunkers in. Het vervallen koetsiershuis staat er nog en wordt helemaal opgeknapt. De ondergrondse gangen van F.N. zijn ontoegankelijk, maar dan graven de bezetters toch gewoon zelf tunnels. Ze proberen een eventuele ontruiming en de toegang voor kapmachines zo moeilijk mogelijk te maken. Op tijd en stond trekken ze ook de stad in voor acties voor het bos. Het Lappersfront is geboren! We schrijven augustus 2001.

Niemand begrijpt het echt. Fabricom en Moenaert geloven dat het om een kwajongensstreek gaat die wel zal overgaan eens de winter nadert en de luxe van hun warme huisjes begint te lonken. "Ik heb ook nog een korte broek gedragen." aldus Moenaert, alsof het over een op hol geslagen scoutskamp zou gaan. Bovendien zijn de bouwplannen nog niet voor meteen en is het volgens hen dus nog veel te vroeg voor dergelijke radicale acties. Ook vele Bruggelingen vinden een bos vol ongewassen punks, hippies en andere alternatievelingen maar een raar gedoe. De Lappersfronters denken er anders over. Ze blijven tot het bos gered is! Na een tijd krijgen ze bezoek van enkele buitenlanders. De bezetters houden zich wel bezig. Met de dagelijkse beslommingen, met acties buiten het bos, met openbare activiteiten zoals een wilgenknotdag. Hoe langer ze er vertoeven, hoe meer sommigen deze kleine bosgemeenschap echt als hun thuis en woonst gaan zien. Anderen staan erop dat de nadruk echt op het actievoeren blijft liggen. Hier en daar verschijnen Earth First! insignes in het bos. Earth First! is een informele roepnaam die vrij te gebruiken is wanneer je een geweldloze directe actie wil ondernemen voor de natuur, met kritiek op de economie van het winstbejag.

Rond april 2002 wordt door lokale buurtbewoners en de Brugse milieu- en natuurbeweging het Groene Gordel Front ⁽³⁾ opgericht ter ondersteuning van Lappersfort en Chartreuse als deel van de groene gordel en ter ondersteuning van de bosbezetters. Ze kanten zich tevens tegen de Zuidelijke Ontsluiting naar de Chartreuse-hoofdkwartierenzone in de zuidelijke groene gordel. Die Zuidelijke Ontsluiting kan je een beetje vergelijken met de Ring rond Eeklo en de Lange Wapper, waar het gemeentebestuur bepaalde grote autowegen en knooppunten met elkaar wil verbinden. Begin juli 2002 trekken bosbezetters & Groene Gordel Front naar het kabinet van minister van mobiliteit Steve Stevaert (SP.a) en die schrapt de plannen van De Lijn in het zonevreemde bos en besluit om de busstelselplaats toch maar elders in te planten ⁽⁴⁾. Ook al onder Stevaert en Dua werd de 4-vaksbaan geschrapt wegens onbetaalbaar.

En zo gaat de tijd voorbij. Een jaar lang. Tot op een bepaald moment het idee ontstaat bij het Lappersfront om een kunstenfestivalletje te organiseren in het bos. Tegen die tijd zijn Moenaert en Fabricom het activistisch hoofdkwartierje op hun grond al grondig beu. Ze verbieden het kunstenfestival of ze zullen iedereen het bos uitjagen en opsluiten. Wie had verwacht dat een bende vastberaden activisten in een bos zich daardoor zou laten temmen? Het festival gaat door. Eind juli 2002 raakt bekend dat Fabricom de bosbezetters voor de rechtbank daagt. De ontruiming vindt plaats op een vroege en natte maandagmorgen, 14 oktober 2002.

(3) www.ggf.be

(4) Heel binnenkort in 2010-2011 worden die op de leegstaande terreinen van Bombardier vlakbij het NMBS-station gerealiseerd.

De ontruiming is hard! Verscheiden mensen geraken gewond in het bos, één meisje wordt zelfs zo hard aangepakt dat ze bijna uit een boom valt. En ook op de spontane betogingen voor het behoud van het bos tijdens de ontruiming deelt de politie rake klappen uit. Perslui moeten het niet minder bekopen. Een VTM-cameraman krijgt eveneens van de stok en moet brommen. In de cel vragen mensen om medische bijstand, maar die wordt geweigerd. Honden die aanwezig waren krijgen ook hun verblijf in de cel, met name het dierenasiel en moeten weer door hun eigenaar vrijgekocht worden. Dertien mensen van wie de identiteit gekend is, worden als leiders van het Lappersfront aanzien en riskeren voor de enorme ontruimingskosten van 50.000 euro te moeten opdraaien. Heel veel politiemensen, heel veel geld en heel veel heisa. Niet dat het bos al gekapt wordt, want de plannen zijn nog lang niet rond. Moenaert en Fabricom zagen gewoon een gevaar in de bezetting, die aan sympathie en aandacht won.

Op een bepaald moment stelt Moenaert het GGF nog voor om de plannen voor in het zonevreemde

Lappersfort niet daar maar in het Chartreusegebied aan de rand tegen Loppem uit te voeren, een landelijk gebied vol open velden. Doch, de ene natuurvernietiging voor de andere ruilen, slaat niet aan.

De politie-ontruiming van het Lappersfortbos choqeert. Meer dan vierduizend mensen komen de Brugse straten op om hun steun te betuigen aan de bosbezetters. Die mensen wilden toch gewoon voor het behoud van natuur vechten, geweldloos. Daar staan toch geen lijfstraffen op. De kranten staan er vol van. We zijn

ondertussen in oktober 2002 beland en de Belgische verkiezingen van 2003 naderen. Uiteraard beginnen dan ook politici zich te mengen. Moenaert doet of zijn neus bloedt en schuift alle verantwoordelijkheid af op Vera Dua (Agalev), minister van leefmilieu. Zij was namelijk al betrokken in onderhandelingen over de aankoop van het bos en ze had zich maar moeten haasten. Fabricom vraagt echter een buitensporige som voor het bos en het aankoopplan gaat begin 2005 de mist in. Dua is dan reeds vervangen door Sannen en Tavernier en juli 2004 is de nieuwe minister van leefmilieu Kris Peeters.

Nochtans is een verkoop niet wat de bosbezitters gevraagd hebben. Aanvankelijk pleiten voor de schenking van het bos door Fabricom voor een prijs van één symbolische euro. Aan de overheid vragen ze om het bos als bos te (h)erkennen en dus als dusdanig in te kleuren, niet langer als industriegebied of KMO-zone. Voor Fabricom als eigenaar zou dit betekenen dat het verschil in financiële marktwaarde tussen beide landtypen zou vergoed worden. Het loopt voorlopig allemaal op niets uit. Moenaert belooft wel dat het bos gespaard blijft. Plannen de koelkast in. De verkiezingen passeren, de tijd gaat voorbij, de meute wordt gesust.

Maar dat is buiten de ex-bezitters van het Lappersfort en de mensen van het GGF gerekend. De Vlaamse overheid is dan wel een deel van het bos aan het huren volgens een Vlaamse overeenkomst begin 2005 die zegt dat de KMO-zone groen blijft en samen met het parkbos verhuurd wordt –Fabricom wordt eigenlijk gewoon elke maand uitbetaald om niets te doen– een veel te dure en onduurzame oplossing. Tevens ontgaat het de ex-bezitters en het GGF niet dat de gemeente een strook bos gekocht heeft langs de Vaardijkstraat. Blijkbaar is Moenaert toch nog steeds van plan om die baan daar neer te poten voor de Zuidelijke Ontsluiting. De viervaksbaan is gereduceerd tot een 2-vaksbaan, halverwege middendoorgesneden door betonblokken aan Bombardier.

In 2008 is het feest. Het Lappersfort is gered. Minister Crevits (opvolgster van Kris Peeters) heeft de koop van 13ha Lappersfort rond gekregen, welliswaar voor een bedrag dat veel hoger ligt dan de aanvankelijke prijs. Samen met de stad Brugge koopt de Vlaamse overheid een deel van het Lappersfortbos aan. Er komt wel nog een fietspad, maar de rest is gered. Zo zegt Moenaert.

Maar wanneer op 2 september 2008 de gemeenteraad de aankoop van het bos bevestigt - met de media als grote getuige - begint de politie de omgeving van het Lappersfortbos hermetisch af te sluiten. De volgende dag rijden bulldozers en kapmachines richting Lappersfort onder overrompelende begeleiding van oproerpolitie, zoals we al zeiden. "Is dit de Belgische politie of het Chinese leger?" spreekt een krantenkop. Terwijl de chef van de ordediensten verklaart dat dit nodig is om te voorkomen dat activisten het bos zouden kunnen bereiken, filmen cameramensen de jongeren die enthousiast de bomen bezet hebben. GroenFront!⁽⁵⁾ roepen ze. Dit is de roepnaam die Nederlandstalige directe activisten gebruiken voor wat internationaal als Earth First! bekend staat. Al snel worden ze uit de bomen geplukt door middel van wat de politie "een redelijke mate van geweld" noemt. Het gaat om een gloednieuwe generatie activisten. De oude bezitters houden zich namelijk afzijdig vanwege de ontruimingskosten die nog dreigen als ze zich in het bos durven tonen.

(5) www.groenfront.be

En die nieuwe generatie wacht geen maand om terug te keren, het andere bedreigde deel te bezetten en de burgers die nog van niets weten, van het ingewikkelde dossier op de hoogte te stellen. Velen blijken immers niet te weten dat Moenaert aan Fabricom heeft gevraagd om loodsen en kantoorruimtes neer te pletsen in het Lappersfort op een oppervlakte van zo'n 3,5ha aan de straatkant van Ten Briele. Geen bussen maar loodsen, kantoren en parkings dus... Cynisme regeert! Deze zouden dan verhuurd of verkocht worden. Om wat makkelijker bij dit nieuwe industrieel centrum te geraken, is er dus de nieuwe tweevaksbaan die aan de zijkant moet komen en toevallig ook de gehalveerde Zuidelijke Ontsluiting bewerkstelligt. De Vaardijkstraat wordt een fietspad met er naast, in het bos, een tweevaksbaan en industrieterrein. Niet dat er echt al bouwplannen, kopers, of zelfs maar bouwpromotoren gevonden zijn voor de gebouwen. Maar toch heeft het gemeentebestuur al een bouwvergunning met kapvergunning uitgevaardigd. Daarbij hoort ook de sloopvergunning voor twee vervallen gebouwtjes die nog rechtstaan langs BPA Ten Briele. Dat alles ingaand vanaf de week van 26 september 2008.

En dan rijst natuurlijk de vraag: Wat willen zij nu eigenlijk? Het antwoord op die vraag hangt sterk af van wat je met "zij" bedoelt. Er is enerzijds het Groene Gordel Front, een netwerk van vrij gematigde burgers en organisaties met duurzame ideeën, die vooral via symbolische activiteiten aandacht voor de Lappersfort-diplomatie vragen. Zo organiseren ze fietstochten, sturen ze bijvoorbeeld open bosbrieven naar politici, hun bosdichters houden poëzietochten door het bos en noem maar op. Zij zetten samen met de Vereniging voor Bos in Vlaanderen (VBV)⁽⁶⁾ de zonevreemde bossen op de Vlaamse kaart. Hun grote lokale doel is om het Lappersfortbos te vrijwaren van kap via een terreinwissel. De duurzame grondenruil of Het Fabricom Vredesbos. Ze stellen dus voor aan Fabricom om een ander gebied – liefst één van de vele leegstaande bedrijventerreinen- in te ruilen voor het bos, zodat ze elders hun plannen kunnen uitvoeren. Moenaert is hier geen grote fan van, aanzien zijn droomweg er dan gedeeltelijk voor niets lijkt te liggen, zeker als de ruilgrond zich buiten Brugge zou bevinden. Fabricom⁽⁷⁾ houdt de optie open.

(6) www.vbv.be/netwerk
www.openruilmteademruimte.be

(7) *GDF-Suez is het Franse moederbedrijf van Fabricom waarrond ongeveer een jaar geleden zo veel heisa was omdat het de Europese energiemarkt dreigt te monopoliseren. Onlangs kocht het enkele grote energiebedrijven op, waaronder Fabricom en Electrabel en probeert het zichzelf als een ethisch en duurzaam bedrijf voor te doen via grote reclamecampagnes en de sponsoring van projecten rond natuur. Ondertussen plannen ze in verschillende landen wel de opening of heropening van nucleaire centrales en koolstofmijnen. En ook de kap van het Lappersfortbos. De bezetters laten weten dat het niet onwaarschijnlijk is dat de acties tegen Suez kunnen toenemen, zeker wanneer het een harde ontruiming zou aanvragen. Toch hopen ze natuurlijk in de eerste plaats een duurzame oplossing, zijnde het volledige behoud van het bos. De overeenkomst die met de bezetters en het GGF gesloten is, biedt hiertoe in ieder geval een kans.*

Daarnaast heeft men de bezetters. De oude bezetters van het Lappersfront uiten natuurlijk hun steun, maar zijn eigenlijk niet betrokken bij de nieuwe bezetting. De groep nieuwe bezetters bestaat uit verschillende individuen met elk hun eigen ideeën en motivaties. Ze beamen het argument dat het absurd is om de waardevolle buffer tussen de reeds bebouwde industriezone en het parkbos teniet te doen, als er nog zoveel industriële leegstand is in en buiten Brugge. Maar voor velen onder hen kan het ook geen doel zijn om Fabricom in haar uitbreidingsplannen te steunen door voor hen andere expansiegrond te zoeken. Voor de huidige bosbezetters is dit een directe actie die tegelijk een grote symbolische waarde bezit. Het gaat hem niet puur over 3,5 hectare. In heel Vlaanderen is er amper nog bos over. En meer dan een vierde van dat beetje is zonevreed, beschikt niet over de juiste papieren, is illegaal. Dit is een product van de oude gewestplanning (nu het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen). Dat werd opgesteld toen onze politici enkele decennia geleden rond te tafel gingen zitten met een map en kleurtjes in de hand en beslisten welke gronden in Vlaanderen in de toekomst voor welk doel zouden instaan. Met de reële situatie ter plaatse werd niet altijd veel rekening gehouden. Zo kwamen mensen, hun huizen, hun recreatieruimtes, ... en dus ook 40.000ha bosareaal in gebieden te liggen waar ze wettelijk gezien niet meer thuishoren. Verschillende zonevreedde woningen werden afgebroken, maar een heel deel eigenaars wist hun huizen ook te legaliseren. De bezetters zijn van mening dat we het ons anno 2009 niet meer kunnen permitteren om nog over illegale bossen te spreken en dat dus alle bossen geregulariseerd zouden moeten worden, ook het Lappersfort.

Dit is zo ontzettend belangrijk omdat iedereen wel weet dat er een ecologische crisis woedt. In de Derde Wereld veel harder dan hier. Maar de situatie wordt overal ernstiger. En wij hier in de "Lage Landen" kunnen niet anders dan ons ernstige vragen beginnen te stellen. Er is een nijpend tekort aan bossen en natuurgebieden. Het ijs is aan het smelten. Dieren en planten blijven maar uitsterven. Mensen praten over het milieu, koolstofdioxide is op de vrije markt geworpen en de grootste vervuilers menen belang te hechten aan de gezondheid van onze planeet. Maar als er niet dringend echt een mentaliteitsverandering komt en dus ook een ommezwaai in ons gedrag, dan loopt het helemaal fout. Een groot deel van het probleem zit hem in de drang naar onophoudelijke groei in onze economie. Maar we kunnen niet nog meer vervuilen, nog meer vernielen. De slogan "Krimpen of verzuipen!" spreekt dan ook boekdelen. Bij de bosbezetters klinkt het dat we geen compromissen meer kunnen sluiten met de grote natuurvernielers op onze planeet. Zij moeten drastisch inkrimpen. We moeten allemaal drastisch inkrimpen. We kunnen de feiten niet langer verdoezelen. Want anders zullen we verzuipen in de gevolgen van onze eigen fouten.

Daarom dat de bezetters niet meer enkel vriendelijk aan de politici willen vragen of ze eventueel rekening met hen willen houden. Ze eisen hun stem op door het hen onmogelijk te maken om de plannen door te voeren zonder de tegenstand in rekenschap te nemen; liefst zelfs de plannen helemaal onmogelijk te maken. Ze menen dat het te laat is om voor minder dan het effectieve behoud van onze natuur te gaan. Vandaar ook dat ze de strijd die in 2001 voor het volledige Lappersfort begon, blijven verder zetten. Dit koppelen ze aan middelen om te kunnen experimenteren met meer ecologische manieren van leven. Dit gaat dan van het leven zonder onze dagelijkse luxe die een te grote ecologische voetafdruk met zich meebrengt, tot het ontdekken hoe je in een habitat als een bos kan leven met een zo klein mogelijke typisch menselijke impact.

De internationale aandacht voor deze bezetting is sprekend voor hoe het onderwerp van natuurverdediging leeft. Het proces tegen Shell vanwege haar vervuilende activiteiten in de Niger Delta en de moord op inheemse activisten daar ter plaatse, past binnen de hele ecologische en economische crisis waar de bezetters zich tegen willen verzetten. Sinds de gebeurtenissen rond de Amazone in Peru onlangs, hebben de activisten nog meer vuur om in hun strijd - die ze in hun eigen woorden een "antinationale" dus globale strijd noemen - te volharden.

We are not fighting for nature. We are nature fighting back!

La Selva no se vende. La selva se defiende!
(Het bos wordt niet verkocht. Het wordt verdedigd!)
www.lappersfort.tk